

קזתהאלד

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

אם בני" חזו מבקשים ודופקים על השולחן ותובעים
שמישח צדקתו יבוא תינף ומיד, "צאו" – חזו פועלים
כבר ביאת משיח צדקתו "צאו", ואפילו ביום השבת

ראו שמדד 6

ערב שבת קודש פ' תזריע
הי' תהא שנת סגולה

דע

ידי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

בתוספת:

'קדו המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

3 דבר מלכות

צ"ל פעולת העם שמכריזים "יחי המלך" / משיחת ב' ניסן ה'תשמ"ח

6 זמן הגאולה

אם בני"ה היו דופקים על השולחן ותובעים משיח "צאו", היו פועלים / הזמן באור הגאולה

11 המעשה הוא העיקר

להתנהג ברגילות בהנהגה בלתי רגילה שלמעלה מהטבע / הוראות למעשה בפועל

12 "יילחום מלחמת ה' - וינצח"

הפסיקו לדבר על פיקוח-נפש / שיחות בעניני שלמות העם והארץ

14 כתבי"ק - פרסום ראשון

מורחים לסמוך על הלומד / הערת הרבי לעורכי המאמר ד"ה החודש הזה גוי' ה'תשל"ז

מערכת "יחי המלך"

במסגרת: "מספה משיח" שע"י "אגודת חסידי חב"ד" באה"ק, תחת נשיאות ריקי אר"ש מה"מ
 יוצא-לאור על-ידי: תלמידו ה"קבוצה", "חייילי בית דוד", ישיבת תורת ל' המרכזית, "צית משיח" 770
 סניף אה"ב: 11213 תל.תק. Kingston Ave. #38, 778-6670 (718) • טלפון: 383
 סניף ארץ הקודש: שובל האמונה 9/1 קודית-שמואל, חיפה. 26385 • טלפקס: 840-3153 (04)
 דואר אלקטרוני: yeh_nevishon.net.il • אינטרנט: http://www.moshiach.net/blind

(Handwritten notes in Hebrew, including a circled signature 'עמ' עמר')

...אשר לא ידעו - / מלחמה ויחלף המלך וכו' ויבא המשיח ויבא המלך וכו' *
 ...אשר לא ידעו - / מלחמה ויחלף המלך וכו' ויבא המשיח ויבא המלך וכו' *

צ"ל פעולת העם שמכריזים: "ירדן המלך"

כמודגש גם בהכתרת המלך – שהעם מכריזים "יחי המלך" • גם אנשי הדור פועלים הוספה בענין החיים אצל נשיא הדור, כאמור לעיל בענין ההכרזה "יחי המלך" • הענין ד"אין מלך בלא עם" (תוכן הכרזה העם "יחי המלך") הוא בהדגשה יתירה אצל מלך המשיח • מבחר קטעים משוחת ב' ניסן ה'תשמ"ח – מוגה

מהלב אל כל האברים . . . כהלכתו תמיד כסדרו . . . (ש)ל האברים מקושרים יחד ומקבלים חיותם . . . מהלב".
 ויתרה מזה:
 הקירוב שבין המלך להעם הוא לא רק בוחם להמשכת החיות דכל העם, שמקבלים חיותם מהמלך, אלא גם לאיך גיסא – שמציאותו של המלך תלוי בהעם "אין מלך בלא עם"⁵, כלומר, אע"פ שגוקאים "עם, מלשון עוממות . . . רחוקים ממעלת המלך", חר"י, ביחד עם זה (ואדרבה – בגלל זה)⁶ פועלים הם את המלכות – המלך.
 הקירוב).
 5) שיעוריה"א שים, וראה בחיי וישב ליה, ל' שם רק"ב בלק, בד הקמת עי' ר"ה (ב) ספר החיים פ' נאולה פ"ב עמה"פ שיער שיעורני המלך דפ"א.
 6) "עי' אילו אפילו היו לו בנים רבים מאד, לא שירי שם מלוכה עליהם וכן אפילו על שרים לבדם, רק ברוב עם דוקא הדרת המלך" (שיעוריה"א שם).

בוחם שבין העם לנשיא ומלך – ב' קצוות: מחד גיסא – תנועה של **ווממות והבדלה**, "משכמו ומעלה גבה מכל העם"¹, "עם" דייקא, "מלשון עוממות, שחם דברים נפרדים וזרים ורחוקים ממעלת המלך"². וכמודגש בענין היראה והביטול – "שום תשים עליך מלך, שתתא אימתו עליך"³.

ולאיד גיסא – תכלית הקירוב, כאמור, שהמלך הוא **לב** כל קהל ישראל, וחר"י אין לך קירוב גדול יותר מקירוב הלב⁴ לאברי הגוף, כאמור, שחם שבלב עצמו נמצא בתמידות בכל האברים, "התפשטות והילוך החיות כל שמואל א' ט' ב, תבאר באה"ת וירא כד' ד תשיב, ב, שה"ש כד' ב' עי' תיד-תתנו. ועוד.
 2) שיעוריה"א פ"ח (פא), ב.
 3) שיעורים ז', טו, סנדורין כב, א (במשנה).
 4) יותר מהמותר, ראש החיות, וגם תהנתו אברי הגוף היא בדרך של ציווי ומקורה כ' (היפך תנועת

מולרזחים לסמוך על דלומד

בבואנו מר"ח ניסן ובקשר עם חודש ניסן, מובא בזה צילום נדיר מתערת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לעורכי המאמר ד"ה החודש הזה ג'י' התשל"ז (המאמר (וחלק ממענה זה) נדפס בטה"ע תשל"ז ע' 177)

להלן פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

בגט שהמדובר באיש א' ובמעשה א' ובפעולה אחת – וצריך באוארעניען ערעור וכו' - חוזרים בכל פעם על כל הג' בטויים וכו' והדיוקים.

– במאמר שתוכנו דעילוי ר"ח ניסן הוא מסוכ"ד ועד רכ"ד – עילוי דשם הי' (למטה מה"א אחרונה דהוי' דלתתא) ועד – פתר (קוצו של י"ד דהוי' דלעילא).

בחלקו מדובר בדרגא פ' ובחלקו – בדרגא אחרת, בכללות או בפרטות וכו' ומוכרחים לסמוך על הלומד – [?] באם ירצה.

להעיר פפרטי"י דפישתינו (לה, יג) – ומדובר [?] אחד [?] דברים הרבה.

מיצני חגם לייחוי המלך

לרגל הוצאת גיליון ה-300 יצאנו במבצע מיוחד של: **מיצני חגם על הקונטרס למישך שנה המיוחדת**

במסגרת המבצע ניתן יהי לקבל את הקונטרס מדי שבוע לבית עיי' הדואר כל שעליך לעשות הוא להתקשר לטלפון: **03-960-7871** להשאיר הודעה עם פרטיך המלאים, ... הקונטרס בדרך אלקי

וזאת למדועי: ניתן לקבל כל שבוע עד 10 קונטרסים בלבד ללא צורך בתשלום עבורם (מלבד עלות המשלוח בדואר). המבצע ימשך עד לחג הפסח הבעל"ט, אל תחמיצו!

ולפעול עליו שיסכים לקחת את כל מה שימסרו לו בסניג, כולל גם מסיירת יחודה ושומרו, כולל גם למסור בידי ענין שבו תלוי פקו"צ של כמה פעמים שישים ריבוא מישראל.

נהוג פעם לומר ש"שאלת חכם חצי תשובה". ולכא' אינו מובן, הרי הוא שואל שאלה בלבד, וא"ל מדוע יש כאן "חצי תשובה"? אך החסבר הוא – תלוי אך שואלים את השאלה.

ובענינו: הרי אם יאמרו את הענין כפי שהוא לאמיתתו (שהו פיקוח-גנפש) – אין כבד מה להתוכח בוה; ומכיון שכן, הוציאו את-ה-מ"עולם הדיבור" (שהו ענין של פיקוח-גנפש) והתחילו לדבר ולהתוכח מה הפירוש של המסמך הנקרא 242.

ואחר-כך הגישו את-הו להצבעה, שבין המצביעים ישנם גם נוצרים ומסמלים, ואילו שעוסקים בלהט בכך שיש להכיר באש"ף (אין זה סוד שיש להם בא-כח בנכסת) והוא אומר בגלוי שהוא מחזיק מהם!) – והם יחליטו כיצד צריכים לנהוג

פעם התוכחו (עכ"פ בגלוי) האם זה קשור לפיקוח-גנפש או לא, אך הזים רואים בגלוי שזה קשור עם פיקוח-גנפש: כאשר היו כאן [= בא"ה"ב] בקיץ שעבר, הדאו לנשיא מדינה אז מפה, והדאו לו את המרחק בין השטחים לים, וכיצד יכולים להצות את כל השטחים, חס-ושלום – והוא הסכים על-כך. וכבר גילו א"ז, והדפיסו בכל העיתונים שזה ענין של פק"ג. . . . לכאמור לעיל, מובזים זמן וכשרונות בויכוחים על מסמך, למרות שידועים (כפי שכבר נדפס בכל העיתונים) שזה ענין של פיקוח-גנפש ממש.

ומה שטוענים: היתכן שלא מסכימים למסור שטחים תמורת שלום? – אז כאמור, אף-אחד לא יכול להציע שום שלום, מכיון שזה לא ברשותו; זה לא ברשות ושינגטון, לא ברשות מצרים, ואפילו לא ברשות ערפאת ימה-שמו, מכיון שלו אישית ישנם צרות-צדדות מאלו שנמצאים מימנו ומשמאלו. עכשיו אף-אחד לא יכול להציע שלום אמיתי, וכולים רק להציע לחתום על נייר!

ואמרו מיד, שהוא חותם במסמך, שכאשר ירחיב, ופלוני בן פלוני יהי' במצב-רוח טוב, ומוסקבה תסכים (על-כל-פנים לא תפריע) וכו' וכו' – יתחילו לדבר על שלום, וישאלו אותם מה התנאים שלהם – שחם כבר אמרו מה התנאים שלהם.

ועל סמך זה הם כבר יאמס את לבב אחז"ל: היתכן שלא מסכימים להחזיר שטחים תמורת שלום?! – ב-זמנן שאף-אחד אינו יכול להציע שום שלום אמיתי, אפילו לא שלום 'שחם', ואפילו לא הסכם אף-לחמה – הכל תלוי בשערה; פעם הוא אמר שהיא יקיים את ההסכם ופעם הוא אמר הפרך!

וכאמור לעיל . . . הורידו מסדר-היום את מה שאמרו ל'אדון הגדול' בושינגטון (ונדפס בכל העיתונות) שזה פיקוח-גנפש ממש, והסבירו זאת בהסברה הכי פשוטה, שאם רק יסתכלו על המפה ידאו את המצב –

ומתווכחים בפירוש המסמך – האם הפירוש הוא כך או כך, ולא רק שהזים לא שומרים על הגובל המזרחי, אלא מבטיחים שגם מחר לא ישמרו!
על המפה תפישו משיחת מוצג ש"פ שמיני, מבה"ח ניסן ה'תשל"ח – בכתי מונח)

מלך מבית דוד וכו' ויקבץ נדחי ישראל]. יש בהכרח אז גם היתכן דענין הכתרה – "יחי המלך", שע"ז פועלים ביאת דוד מלכם משיחא.

ויש להוסיף שאצל מלך המשיח מודגת יותר שייכותו לכא"א מיישראל (נוסף לכך שכל מלך הוא "לב כל קהל ישראל") – שכן, בכוח ובכללת דכא"א מיישראל לפעול הענין ד"יחי המלך".

על הפסוק¹³ "דוד כוכב מיעקב" מצנינו ב' דרשות בחז"ל: (א) "כוכב" קאי על כא"א מיישראל¹⁴, (ב) "כוכב" קאי על מלך המשיח¹⁵.

ונתבאר במק"א¹⁶ שאין סתירה בדבר ז' (ואדרב, ב' המאמרים מסייעים זה לזה) – ע"פ הדורש¹⁸ שבכא"א מיישראל יש ניצוץ מנושמת משיח, היא בח' היחידה שבנפש כא"א, שהיא ניצוץ מהיחידה הכללית, ונשמתו של משיח צדקתו¹⁹.

ונמצא, שבנוגע למלך המשיח מודגש ביותר הקשר והשייכות לכל ישראל – שעצם נשמתם, בח' היחידה²⁰, היא ניצוץ מנושמת של משיח, ולכן, גם הענין ד"אין מלך בלא עם" (ותוכן הכוזה העם "יחי המלך") הוא בהדגשה

15 יורשמי תענית פ"ד ה"ח. רמב"ן עה"פ. ועוד.
16 לק"ש ח"ש ע" 599. שם ע" 692 בהערה וב"מ.
17 ופברט ע"פ הידוני של הפירושים בפסיק אחד שייח"ל צ"ח (ראה לק"ש ח"ש ע" 782. ובפ"ט).

18 מאור עינים ס"פ פינתס. והוא גם סה"ח תימני ע" ע.
19 רמ"ז לח"ב ד"ס, ב. אהיה נצבים ע" ארתי. סה"ח תרל"ז ע" טו. ד"ה והתי תרתי. סה"ח תרשי"ט ע" 207. ועוד.

20 להעיר, שמקום משיח בח' היחידה הוא בלב (ראה המשך תע"ב ח"א ע" נט), ד"ל דוגמתו בכללות ישראל, יחידה הכללית דמשיח – מלך המשיח, על כל קהל ישראל.

וכמודגש גם בהכתרת המלך – שהעם מברכים "יחי המלך" (כפי שמצינו גם במלכות⁷ בית דוד⁸), שבה מודגש גם שפעולת העם היא בחיי המלך, חיים של מלך⁹.

. . . נוסף על האמור לעיל ע"ד ההוספה בענין החיים (מדי שנה בשנה . . .) לכל אנשי הדור ע"י נשיא הדור – הרי, גם אנשי הדור פועלים הוספה בענין החיים אצל נשיא הדור, כאמור לעיל בענין ההכרה "יחי המלך".

ובאותיות פשוטות:

. . . צ"ל הוספה עיקרית בענין החיים (גם)

ע"י פעולת העם שמכריזים "יחי המלך", שתוכנה של הכרה זו – שבכ הגיע הזמן להקיצו רוננו שוכני עפר – כ"ק מ"ח אדמו"ר נשיא דורנו ועד להקיצו רוננו דוד מלכם משיחא!

וזהו גם מה שמרעייעים בעקבתא דמשיחא ע"ד הצורך להכריז "ע"ד מתי", שע"ז מקורבים ומאזים את הגאולה¹⁰ – ד"ל, שנוסף על הדגשת הצפי', התקשה והדרישה על הגאולה [שביוא משיח צדקתו **פועל ממש**, באופן דמואה באבענו ואומר זה¹¹, **הנה המלך המשיח**, בשר דם, כפי"ד הרמב"ם¹² יעמיד

7 דאה מ"א א, לז-ט – בנוגה לשלמה.
8 וע"ז בדרד (שם לא) – אבל לא בנוגע לענין הכתרה.
9 ובהו גופא – "יצא מלכא . . . כי התפלה על החיים והמצלחה" (ר"ק עה"פ שם, לז).

10 ראה שיחת אש"פ תרצ"ט (תועקתה בחוברת "כרם חב"ד" – ניסן תשמ"ז ע" 65), ראה שיחת ז' מרחשוון תשמ"ז. לק"ש וישב תשמ"ז בסופו. וב"מ.
11 ע"ד מאח"ל – שמוצי ספי"א. פרי"ש בשלח טו, ב.

12 היל מלכים ספי"א.
13 בלק בר, ז.
14 יורשמי מעשר שני פ"ד ה"ז.

הכפתורים.

ולחיצה, שאין לצמצח את הכפתורים יתר על המדה²⁹ – כפי שרואים במוחש שצמצוח יתר מחסר מן הכפתור ומקלקל פינו

ומכיון שכן, הרי בודאי ובודאי שעכשיו

צריכה להיות ומוכרחת כביכול **החזיונות של הקב"ה** לרביא את האולאה תניף ומדי ממש.

ותניף ומדי – מקיימיים הציווי "אתם³⁰ תורת העולה היא העולה על מוקדה על המזבח כל הלילה גו' ובער עלי' הכהן עציים בביק בבוקר"³¹, בבחמ"ק השלשלי, אשר, להיותו "מקדש אדני כוננו דודי"³², "בניא דקב"ה"³³, ש"בני ומשולל יגלה ויבוא מן השמים"³⁴, יכול (ובמילא צריך) לירד ולהתגלות למטה אפילו בלילה³⁴, **בלילה זה ממש!**

ובאופן ש"תחזוניה ענינו" – עיני בשר במוף של בשר, ושמותו בגופים, כולל גם (קיום) ההבטחה בודרה "ונתת³⁵ לכם לב בשר"³⁶, "לב חדש ורוח חדש"³⁵.

הפרשה על גלות האחרון שאנו בו לחמנו מצטננו נפטנו כי כל איש ישראל מאנה תחם נפשו בראת אורד הגלות. . . וביאר עד מתי יהיו ישראל בחד ב' דברים אלו (על מוקדה על המזבח) – כל הלילה, שהיא זמן הגלות הנמשל ללילה. . . עד הבוקר שהוא זמן שידיק לעינו כבוד ואתא בוקר, והזמן הוא אחר עבר דיק לאלי השישי. . . ואומר בבוקר בוקר. כל זמן הגולה ה' ראוי להיות בבוקר ראשון של שנת חתי' לאלי החמישי, ולסיבת העון מתעכב עד בוקר חב' כ"י, עיי"ש בארובה.

- (32) בשלח טו, ז' ובפרש"י.
- (33) זח"ג רכ"א, א' זח"א ח"ב, א'.
- (34) פרש"י תומ' סוכה מא', א' ועוד.
- (35) יחזקאל לו, כו.

"(36) לאחר ש"הוטרותו את לב האבן מפרוכים" (שם) – לר"ל שההסדה כי נעישתה כבר עיי' מעשני ועבודתו במשך התישאות דליק מולך אדמו"ר (חול מב' ניסו), ע"ד האומר בלוגי לצמצוח הכפתורים כ"י.

יתירה אצל מלך המשיח – "ידך כוכב מעיקב", כוכב דכלות ישראל, הקשור עם גילוי "ידך כוכב מעיקב" אצל כאו"א מישראל, התגלות בודי' היחידה שלו. . .

והמעשה הוא העיקר²¹:

יש לסיים ולהשלים את "מעשינו ועבודתנו"²² – כולל גם הבקשה והדרישה "עד מתי", וההכרה "רחי המלך" דוד מלא משיחה – **בידיות הכי גדולה**, הקשורה עם **שמה וחיות** . . . שעלי' פועלים כביכול ה"אחישנה"²³ דהזיוות אצל **הקב"ה**²⁴ – "אלקכם כהן הוא"²⁵, ו"כרתים זיוין הם"²⁶ – לגאול את בני **בידיות הכי גדולה**, תניף ומדי ממש, "לא עיכב המקום כהתי עין"²⁷.

זאת ועוד:

כ"י מ"ח אדמו"ר נשיא דורנו פסקו²⁸ – **בשעתו אז** – שכב נסתרימה העבודה, ולא נותר אלא **לצמצוח** את הכפתורים". ומכיון שכב עבר עשרות שנים (יותר מל"ח שנה) שבהם מצמצוחים את הכפתורים – הרי בודאי שבמינו אלו נסתרימה גם העבודה דצמצוח

- (21) אבות פ"א מ"ח.
- (22) ראה תניא הפל"ג.
- (23) ישעי' ס', כב. סתהדוין זית, א'.
- (24) ואדבא – "מגיד דבריו ליעקב חוקי ומשפטיו לישראל", אמה שהיא עשרה הוא אומר לישראל לעשות" (תתלים קמ"י, יט. שמול"ד פ"ל, ט), היינו שהזיוות דהקב"ה צ"ל **לפני** וקיום זיוותו של ישרא'.
- (25) סתהדוין לוט, סעי"א.
- (26) שבת כ', א'.
- (27) מכלתא ופרש"י בא י"ב, מא'.
שירת שמח"ת תרפ"ט.
- (28) לחינוך, שגם בחנות המזבח בחדש ניסן מודתו חתנין שלא פחתו ולא חתיו" (במד"ב פ"ד, י"ז), "לא ירבה ולא מיטע" (פרש"י סיפ' נשא).
- (30) פרשתו ג, ב.
- (31) להעיר מפני אה"ת עה"פ: "ובדך רמו תרמות כל

הפסיקו לדבר על פיקוח-נפש

בתרגום תפשי ללשון הקודש – בעריכת מערכת "ידי המלך"

דובר כמה פעמים שבארץ-הקודש ישנו מצב משונה, שאינו מובן כלל:

כולם יודעים שהחיות שטחים המגדה המערבית היא סכנת נפשות. לא זקוקים למומחה הכי גדול שיאמר זאת – כשסמבללים על שטחים אלו, ורואים את המרחק שלהם מהים, ורואים מי עומד בצד המזרחי ומי נמצא על האגיות – רואים שזה ענין של סכנת נפשות ממש, והמנא-ליצ'ן.

ולמרות זאת, הפסיקו לדבר על הענין של פיקוח-נפש; הפסיקו לדבר על הדין הברור שבמעמד ומצב כזה "יוצאים עליהם ככל-זיל" (כפי שמונא בשולחן-ערוך הטעם "שמא ללכדו העיר ומשם תהא הארץ נוחה ליכבש בפניהם", חס-ישראל) – ותמורת-זה מתווכחים על מסמך (ש"איז דא' א' "פאפיריל") שנתחתם באסיפה של "כל מדינות המלך" (ואלו שהם "חירא ורד הלב" גם חתמו עליה), ועוסקים בלימוד פשטים ופסטילאך – האם פירוש המסמך הוא כן, או באופן הפכי.

למאי נפקא' מה הוא הפשט של המסמך – הרי מודבר על ענין של סכנת-נפשות ופיקוח-נפש ממש של כמה פעמים שישים ריבוא מישראל (כפי שכב נדפס בכל העיצותנו, ו"לית מאן דפלגי' שזחו ענין של פקו"צ) – למאי נפקא-מיניה אם חתמו על המסמך או לא, אם הפשט במסמך הוא באופן כזה או באופן אחר – מודבר אודות פיקוח-נפש!

וכמדובר כמה פעמים, שלכתחילה לא ה' ברשותו לחתום על המסמך, והוא עשה זאת בלב שהוא ה' "חירא ורד הלב" ופחד מ"קול עלת נידף" (היות שאז לא ה' שום לחץ על-זה, כפי שכב כולו יודעים); וכיון שהיא "חירא ורד הלב", אזי בטבע הוא מחד מ"קול עלת נידף" – ובפוט כשהוא חושב שהיא מנהג בישראל, וכולם מוכרחים לעצית לו – הוא חולך ועושה כל החתי' בו כדי שיהי' "ימס את לבב אחיו כלבב".

מה שאומרים שאם יחזירו שטחים מהגדה המערבית יחי' שלום – הרי כולם יודעים שהוא בעצמו אומר שהוא לא בעל-הבית; על אלו הנמצאים בגדה המזרחית; הוא רק מקווה שבאם הוא ישאר לישבת על הכסא, וימצא-חן בעיני אלו הנמצאים בגדה המזרחית של חירון, וגם ישאף יסכים לדבר על שלום (למרות שהם צועקים לחיפן, והם צועקים עליו ש"אות דתי" וכו') – אז יתאפשר לדבר על תנאי השלום!

את הפרטים הללו הם אינם מוכירים, אלא מתווכחים האם בשביל ישלום' כדאי לעשות ענין פלוגי או לא; אבל מפחדים להדגיש, שהשלום לדבר עם אחד ש(אומר בעצמו, וכולם יודעים ש)אין הדבר תלוי בו כלל וכלל, אלא באלו שלחלמים ביניהם, אך הצד-השור' שבהם שכולם חולכים נגד היהודים (בכל מקום שהם, ועאר"כ נגד היהודים הנמצאים באר"ק).

עד כדי-כן, שבשביל זה מוכנים לפרל לפני, "כריע" ו"ישתחוו", כדי למצוא-חן בעיני,

להתנהג כרגילות בהנהגה בלתי רגילה שלמעלה מדהטבע

... מזה מובן הכרחות הנפלאים שנותנים ליחודי דוקא בזמן הגלות, ועאכ"כ בעקבתא דעקבתא דמשיחא, כאשר גם מצד הטבע (טבע הזמן דשיחא אלפי שנין דהוה עלמא) כבר "כלי כל הקיצין", ומצאיים בזמן קצר ממש לפני הגאולה [נוסף לזה שכל כוונת המלות (גולה) היא בכדי לגלות בו את האל"ף דאלופו של עולם, ושמהוה יהי "גאולה"].

עאכ"כ (שנוסף להזמן עצמו, הרי זה) לאחרי ריבוי העבודה דבג"י במשך כל הדורות (ובזמן דיגיעה, שזה עצמו מביא "מצאחא" שלא בערך להיגיעה), ומתוך מסירות נפש שלמעלה מדרך טבע העולם, ובזה גופא – ניתוסף חידוש בחודש ניסן מדי שנה בשנה, אלפי שנים מאז שנאמר בפעם הראשונה "החודש הזה לכם" – שע"י העבודה כבר זיכבו וברחו את המשמיות (ועאכ"כ שביטלו את חומרות העולם, ע"י הנבחרת הצורה על החומר), ועשו ממשמיות רוחניות – הרי **בדאי ובודאי** שיעכשיו בנקל יותר ליחודי לעשות עבודתו למעלה מדרך הטבע, ובזמן נעלה יותר מכל הדורות שלפ"ג.

באותיות פשוטות:

כל יחודי צריך להכריז בכל העולם כולי, ע"י דוגמא חי' בתהגותו בפועל שיהיו לה חדים ורחיב תחי' ניכרת בכל העולם כולו [נוסף על זה שמכריז בצעקה בכח הדיבור שליל] – שלחיותו יחודי, מתנהג **ברגילות** בתהגה בלתי רגילה שלמעלה מדרך הטבע (דחנמת העולם), וכמה שפעל עד עתה – הרי מכאן ולהבא (מחודש ניסן החדש) פועל עוד יותר עניינים שאינם רגילים!

ובפטות: לכא"א ישנם דברים שעד עתה לא רצה לקבל על עצמו בחשבו שאין לו את הכחות בדרך הטבע לעשותם. הן בשיעורים בלימוד התורה, הן בשיעורי צדקה (מעשר או חומש או יותר מזה), הן בעבודת התפלה, ועד"ז בעבודתו דכל מעשיך לשם שמים ובלב דרכיך דעתו.

באר עכשיו שנה חדשה (ראש וראשון לחדשי השנה) ומלמדת אותו, שעתה הוא הזמן הכי **מתאים** לקבל על עצמו דברים חדשים שעד עתה אפשר שלא היו בכחו (וחי' צריך לנס כדי לעשותם), **ובודאי** שיצליח בזה ובדרך הטבע!

(משיחת ש"פ תר"ע, ג ניסן ה'תשמ"ט - מונה, תרגום מאיריח)

אם בני' דהז' דזפקים על השולחן

והתובעים: משיח "נאור" - דהז' פועלים כבר ביאת משיח "נאור"?

יום השבת קודש, ג ניסן

והנה, בעמדתו בחודש ניסן – יה"ד שיקויים בקודש ממש היעוד "ביסן עתידין לתהאלי". ובפרט לאחרי שבג"י עברו כבר ריבוי סוגי נסיונות במשך כל שנות הגלות, היינו, לא רק ד' סוגים כלליים שבגלות, החל מגלות בבל, הנקראת "רישא דהבא", אלא בכל א' מל' הגלויות עברו בני' ריבוי סוגים של נסיונות, ובמיוחד – בגלות זה האחרון.

ובפרט ע"פ המבואר בשערי תשובה לאדמו"ר האמצעי (ספ"ה) שלאחרי כל הגזירות ושמודות כו' לא יהיו עוד עניינים כאלו, כמבואר שם בארוכה – והרי ענין זה נאמר בזמנו של אדמו"ר האמצעי!

והנה, למרות כל הני' – הרי כבר עבר ר"ח ניסן (ה'ראש"י דכל החודש), "גאנתו לא נושענו"!

ותיריה מזו: כבר עבר גם יום ב' ניסן, יום ההילולא דכ"ק אדמו"ר מחרש"ב ג"ע, שבינים זה נפעל עילוי בכללות עבודתו במשך כל ימי חייו, וכן הוא בכל שנה ושנה – ע"ד המבואר בדושי חסידות אודות גדל העילוי דל"ג בעומר, יום ההילולא דרשב"י, בכל שנה ושנה שבה נאמר המאמר ע"י רבותינו נשיאנו [וכידוע המסופר אודות אופן תהגותו של אדמו"ר האמצעי ע"י ב'ג' בעומר – שהיו רואים אצלו מופתים גלויים בנוגע לודעא חייה וקיימא] – ולמרות גדל העילוי דיום ההילולא דב' ניסן, עבר כבר יום זה "גאנתו לא נושענו"!

וכבר נמצאים אנו בינים השבת, ג ניסן, שבו עולים העניינים דר"ח ניסן רב' ניסן ואעפ"כ "גאנתו לא נושענו"!

והעיקר – שאין פוצה פה ומצפצפי!

אם בני' היו מבקשים ודוקקים על השולחן ותובעים שמשיח צדקנו יבוא תיכף ומיך, "נאור" – היו פועלים כבר ביאת משיח צדקנו "נאור", ואפילו בימי השבת, וכאשר יבוא משיח צדקנו – יחרו כבר את הקושיא בנוגע לענין החחמונין, והקושיא בנוגע לחכנת "סעודת שלשית" וסעודת "מלוח מלכה"!

זאת אומרת: לא זו בלבד שכאשר רואה שהילדים שרים "זוי וזאנט משיח נאור", הרי הוא מצטרף לשררה שלהם – אלא הכוונה שהיא יוצא ויבקש **באמת** שמשיח צדקנו יבוא "נאור"!

פני כ"ק אדמו"ר שליט"א הרצינו מאד, ולאחרי שהפסיק לדאג, הפסיק בחיידן: נסיים כפי שה"מגידים" רגילים לסיים: "בא לציון גואל ונאמר אמין", "יהי רצון מלפני שיבנה בית המקדש במחרת בימינו ותן חלקנו בתורתך".

המלות היא הדבר המרוע ביותר

"קרוי טמאה" (פ"ש"י פ"רשתנו יב, ז).

תרגום הפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יהי המלך"

הפסוק "אל תרואוני שאני שחרחרות ששזפתני השמש", מבואר בזוהר לא בתור ציוני אלא כסיפור דברים:

"בשעתא דסיחרא אתכסיא במלותא - היא אמרה אל תרואוני", שהפירוש בזה הוא - לא "ראיתי פקידת דלא למחמי לה", שהיא "אבודה" ח"ו ("פארפאלין") ולכן מבקשת שלא יבטו בה, אלא - "בגין דאיהי חמת תיאבתא דישראל לגבה למחמי נהורא, היא אמרת: אל תרואוני - לא תיכלון למחמי לי, אל תרואוני ודאי", שהפירוש בזה: כשהלכנה רואה שבי ישראל לא רואים אותה, היא פוחדת שהם יתייאשו מלהביט בה - ולכן, היא אומרת להיהודים ומנחמת אותם: "אל תרואוני - לא תיכלון למחמי לי, אל תרואוני ודאי" - עלכס לדעת, שמה שאינכם רואים אותי הוא רק משום שעתה הוא זמן המלות, ורק "בגין שאני שחרחרות", כיון שבזמן המלות) השמש מתכסית ממני. אך באמת קיימת אני גם עתה, בשלמות, ותלפך תבואת המאלה שאז תראו אותי בשלמות. ולכן אל לכם להתייאש מלהביט בי.

י"א, שאע"פ שבזמן המלות הלכנה בהעלם, היא רוצה שגם אז יביטו בה ויראו אותה, וכאשר היהודים מסתכלים ומחפשים אותה ומצפים לראותה - אזי הלכנה עצמה מנחמת אותם, כי הגם שעתה אינכם רואים אותי, זהו רק מצד סיבה צדדית - "בגין שאני שחרחרות", ובמילא עלילא להישאר עם תשוקה ושאפה לראותי, וזה גופא, שיש לכם כזו תשוקה, יפעל שתבוא הגאולה ותראו אותי בשלמות; הלכנה מבטיחה שסוף-כל-סוף יראוה, וזה גופא יהי ע"י שיחכו לראותה;

... ומזה ישנה מיד תוראה בפסטות:

המלות אינה דבר טוב ולא דבר המתאים ("מלות טויה ניסי"), כמובן וגם פשוט. וכשיחריך נמצא במלות עליו לדעת, שחויש המלות הוא רק מצד סיבה צדדית, ועליו להשתקק ולהתגעגע לגאולה האמיתית והשלמה, אחכה לו בכל יום שיבוא, לגילוי הלכנה בשלמותה, ועד שהלכנה עצמה מנחמת אותי בזמן המלות ואמרת לו שלא יתייאש מחושך המלות, כי חרי זה ענין צדדי, אלא שימשיך להתגעגע לגאולה, כיון שהנה תהא באה המאלה, ואדרבה - עי"ז שהוא יצפה ותגעגע לגאולה - זה גופא יקרב יותר את המאלה.

ולכן בימי המלות האחרונים ישנם ענינים מבהילים אצל בני ישראל שמעולם לא היו, ומבוי"ז זה "צשתלשלו מהן" גם לעולם ובגוים.

וכאמור, חרי כל אחד קורא היום את העיתונים, ושם הוא רואה מה קורה בעולם. וזה גופא, מה שכל אחד קורא היום עיתונים ג"ל מראה על החושך כפול ומכופל שישנו אצל היהודים.

כל אחד קורא עיתונים ("פייפער'ס")!

רק שאחד קורא אותם בחתבא כדי שנכוד לא יראה אותם, והשני התנדל לזה ולו כבר מתאים לקרוא אותם מול העינים של נכוד, למרות שהוא מודע לכך שכולם יודעים שאין זה ענין ד"ל"ל מעשד'י יהיו לישים שמים".

והכוונה בדברי אינה כדי שישמעו את הדברים ולאחר-מכן ילכו לסייל, או יחשבו שיצאו דלי-חובה בזה שסבלו ונחדפו ("צמאטאערט און געקוועטשט") בהתעודות...

אלא הכוונה היא כדי שיהיו מונחים במה שדובר, שיהיו מונחים בפירוש רש"י שדיברו עליו ("מ'זאל ליגן אין דעם").

(תרגום חפשי משיחת ש"פ תור"ט, פ' החודש ה'תשס"א - בלתי מומה)

יש לך שמחה במשפחה?

יום הז'לדת, ברית, בר מצוה או חתונה...

יש לך את כל הסיבות למה הקדשה ב"יהי המלך"?

גם מתנה מקורית, גם הפצה בקנה מידה עולמי

וגם, והוא העיקר, עי"ז תקרב ותחיש את התגלותו של הרבי מה"י

ניתן לחלק את "יהי המלך" כמשורה בשמחות

(כאשר על הכריכה הקדמית והאחורית ניתן יהי להוסיף כיתוב)

בא"רד"ב: 778-6670 (718)

בא"רד"ק: 840-3153 (04)

התקשר עכשיו:

בעצם, הגלות לא נוגעת לו, זה לא מקומו

ועד"ז כאשר יהודי נמצא במצב של גלות, הוא בעצמו לא טמא, ח"ו, הוא רק "קרוי טמאה" (בלשון של רש"י), שהרי בעצם, הגלות לא נוגעת לו ("יריט אים ניש אן"). זהו לא מקומו; הגלות רק פועלת עליו שהוא יהי "קרוי טמאה".

ומזה באים גם לחטטים ב"ינה של תורה", מודיע בגמ' לא מובא הלשון "קרוי טמאה", משיא"ל ברש"י כתוב הלשון תי"ל:

בגמ', אין צורך להבהיר שיהודי, במצב של גלות, הוא רק "קרוי טמאה", ולכן לא מובא שם לשון זה; אבל פירוש רש"י, שאוחז בתחילת החינוך של הילד ביהדות – צריך להבהיר, שכאשר רואים יהודי שאינו כדבעי, יהודי הנמצא במצב של גלות, צריך לדעת שהוא רק "קרוי טמאה", הוא, ח"ו, לא טמא ממש.

אפילו תורה אינה מקבלת טומאה, שהרי "הלא כה דברי כאש" – עאכ"ל בני ישראל שהם למעלה מהתורה, כמשי"ל בתנא דבי אליה, ש"אני אומר" ש"ישראל קדמו לתורה שנואמר (בתורה גופא) דבר אל בני ישראל צו את בני וכו'" – שאצלם, בעצם, לא שייכת שום טומאה, לא יותר מאשר "קרויים טמאים", לא יותר מאשר מצב ד"שופתי השמש" ו"בני אמי נחרו בי".

וכיון שלגות היא רק דבר חיצוני וצדדי, לא יותר מאשר "שופתי השמש" – בודאי שתיפק ומיד ("אט אט") היא התבטל ותבוא הגאולה, ואזי תעמוד הלבנה בגלוי בשלמותה, וכן גם ההודים יאטמו בגלוי בשלמותם.

. . ו"בינסן גנאל ובינסן עתידין להגאל".

(תרגום חפשי משיחת ש"פ תודיע ה"חטש" א – בלתי מתוגה)

עוד ראי' לחשכת הגלות

כפרסום ראשון בלשון הקודש – בעיריכת מערכת "יהי המלך"

כעת לא יזקוקים לראיות והסברות ע"כ שעכשיו זהו חושך כפול ומכופל של הגלות, וכפי שיעוסקים בלהט ללא חרף בכך שהעולם מדעזע ("טרזיסלט זי").

כיון שכל אחד קורא את העיתונים, וקורא איד שמתחשים דברים מבהלים, ובפרט מה שנועשה בשיגעון בימים האחרונים.

ומתפשים ע"ל הסברות וטעמים וכו', אבל ישנו חטעם הפשוט ע"ז: כיון שנומצאים עתה בימי הגלות האחרונים, אזי ידוע (מה ש"ל"ק מו"ח אדמו"ר אמר) – שממש לפני תחילת אור הבוקר, החושך הוא בתוקף יותר מבשאר הלילה.

ולא כאתם האומרים שאין זו דרכם לצעוק ולחבוט "זוי וואנט משיח נא", ואומרים שגלות היא דבר "טוב", שהרי כיון שלא ברצונו הלכנו לגלות, אלא הקיב"ה שלא אותנו לגלות – מוכרחים לומר שזהו דבר טוב!

כונת הגלות, אומרים הם, היא בכדי ללמד תורה ולקיים מצוות בגלות, אבל הגלות עצמה היא דבר טוב (ר"ל):

והראי' לכו, ממוא"ז"ל "עדקה עשה הקיב"ה עם ישראל שפיאון בין האומות!"
 ולע"ז אומרים – לא! גלות היא דבר רע, שגרוי ממנה כבר לא יכול להיות!

כל ענין הגלות הוא מצד סיבה צדדית, וזה לא לא נוגע ("יריט ניש אן") בעצם המציאות של יהודים.

חושך הגלות כפול ומכופל עד-כדי-כן, שיתכן שיהודים לא יתביישו ויאמרו שגלות היא דבר טוב!

אסור, ח"ו, להודות להקיב"ה על הגלות! צריך לתבוע מהקיב"ה שיביא את משיח צדקנו ואת הגאולה האמתית והשלמה בזיוזת וכמה שיותר מהר! ולא כאותם הטוענים שאלי הם עסקיו של הקיב"ה, ונודאי שעם הזמן הוא יביא את משיח צדקנו, והם סומכים עליו; אמתו (טוענים הם) צריכים רק ללמוד תורה ולקיים מצוות, ולסמוך על הקיב"ה ולא להתערב בעסקים שלו. גלות הוא דבר נורמלי ודבר טוב, ולכן אסור לבקש "זוי וואנט משיח נא".

אומרים להם – שבכל יום מיונות החול מבקשים ג' פעמים בכל ה' תפלות – "ותחזינה עינינו בשויבך לציון ברחמים", ו"את צמח דוד עבדך מחרה תצמיח", "כי לישועתך קוינו כל היום", ועוד כמה פסוקים וביטויים, ו"אחכה לו בכל יום שיבוא",

וגלות הוא דבר נורא ("אן אומגליקליכע זאך"), עד שמובא בספרים שעונש הגלות הוא קרוב למיתה ר"ל! ואף יותר גרוע – שהרי זה הולך ונמשך ונהי' יותר ויותר גרוע, ר"ל! חושך הגלות כפול ומכופל עד-כדי-כן, שיתכן שיהיו יהודים שלא יתביישו מעצמם ויאמרו שגלות היא דבר טוב!

. . על מצב זה נאמר: "אזי להם לבנים שגול משולחן אביהם" – גם האבא רוצה להיות יחד עם הבן וגם הבן רוצה, באם הוא רק לא תועה, להיות עם אביו; בשעה שהוא נמצא, ר"ל, בגלות – אזי "אמי" לו! זהו דבר נורא שאין כמותו! כאילו שהוא נמצא בשיק של בורסקי, בגלות, לא במקומו הנוכחי.

וכמובא בזה, שהלבנה אומרת ליהודים שמה שהיא בתעלים בזמן הגלות הוא רק מצד סיבה צדדית, "בגין שאני שחרחרות", "ששופתי השמש דאסתלק מני שמשא לאחרא לי וליאסתכלא בי וחד דבני אמי נחרו בי", אבל באמת הלבנה קיימת גם בזמן הגלות.